

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Loven om skattemyndighedernes organisation og om klageadgang m.m. (Skattestyrelsesloven) trådte i kraft med virkning fra indkomståret 1978.

Den er senest ændret ved lov nr. 198 af 18. maj 1982, jfr. Folketingstidende 1981-92 sp. 4071, 7082, 7462, tillæg A sp. 3342 og 3695, tillæg B sp. 791 og tillæg C sp. 383.

Den 28. januar 1981 nedsatte ministeren for skatter og afgifter et udvalg, der fik til opgave at foretage en undersøgelse af, om der inden for indkomst- og formueskattesystemet er behov for en styrkelse af den juridiske og lovforklende sagskundskab med henblik på at sikre, at skatteadministrationen er tilrettelagt med tilstrækkelig hensyntagen til borgernes retsbeskyttelse, det såkaldte Retssikkerhedsudvalg.

Udvalget afgav betænkning i marts 1982 og foreslog bl.a., at der blev tilvejebragt hjemmel til at tillade efterregulering af skatteansættelser til gunst for skatteydere 5 år tilbage for at tilstræbe større ligestilling med hensyn til de frister, der gælder for skattemyndighederne og for skatteyderne.

Statens og kommunernes krav på skatter forældes i almindelighed efter 5 år i medfør af loven af 1908 om forældelse af visse fordringer.

For så vidt angår skatteyderens adgang til at få nedsat skatteansættelser for tidligere indkomstår, findes der udover de almindelige rekursregler en bestemmelse i skattestyrelseslovens § 30, stk. 1, hvorefter sager om skattespørgsmål, såfremt betingelserne for at klage til landsskatteretten ikke er til stede, kan indbringes for domstolene inden 3 år efter udløbet af det pågældende indkomstår. Når der i en konkret sag træffes en afgørelse ved landskatteretten eller domstolene, der ændrer en bestående praksis, er der således mulighed for andre skatteydere for at få en lignende sag indbragt for domstolene, hvis det kan ske inden udløbet af den nævnte frist. Det samme er tilfældet, hvor en skatteyder efter at være skatteansat kan dokumentere fejl i ansættelsesgrundlaget, f.eks. forårsaget af, at

den pågældende har glemt at fratække en fradragsberettiget udgift.

Det ville imidlertid ikke være hensigtsmæssigt, om skatteyderne i sådanne tilfælde skulle henvises til at anlægge retssag. I stedet har der udviklet sig den praksis, at der kan gives tilladelse til, at en ansættelse på skatteyderens begæring optages til fornyet prøvelse og eventuel ændring, i reglen ved vedkommende amtsligningsråd. Begæringen skal indgives inden 3 år efter udløbet af vedkommende indkomstår. Indgives begæring f.eks. i 1981, kan det ske regulering for indkomstårene 1978, 1979 og 1980. Efter praksis gives der dog i visse tilfælde tilladelse til regulering mere end 3 år tilbage, f.eks. hvis der ved ligningen er begået fejl, som må anses for erstatningspådragende efter dansk rets almindelige regler. Man er også gået med til at regulere op til 5 år tilbage i tilfælde, hvor den urigtige ansættelse skyldes svig fra trediemand.

Rammen for bevillingspraksis kan i øvrigt illustreres af følgende eksempel:

Ved Højesterets dom af 30. maj 1980 blev det statueret, at der ikke – som af skattemyndighederne hidtil antaget – var hjemmel til at begrænse fremførsel af underskud i medfør af ligningslovens § 15 som følge af en i mellemtiden indtrådt konkurs. I konsekvens heraf udstedte statsskattedirektoratet et cirkulære nr. 1981-6 af 2. marts 1981 om nedsættelse af indkomstansættelser, som var foretaget efter den underkendte praksis. Forudsætningen for nedsættelse var, at skatteyderen fremsatte begæring herom inden udløbet af fristen på 3 år.

Har skattemyndighederne blot fundet anledning til at revidere en i øvrigt retmæssig fortolkning, som tilfældet var ved udsendelsen af statsskattedirektoratets vejledning til ligningsmyndighederne af 22. februar 1978 om skattereglerne for befordringsudgifter og befordringsgodtgørelser, vil de fremtidige retningslinier ikke kunne give holdepunkt for genoptagelse af ansættelser for tidligere indkomstår, jfr. statsskattedirektoratets skrivelse af 16. juni 1978.

Det foreliggende forslag går ud på at forlænge den i skattestyrelseslovens § 30, stk. 1, foreskrevne